

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814202077
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7814202077.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpeného JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27 proti žalovanému: R D K, s.r.o., so sídlom v Rožňave, Jovická cesta 2081, IČO: 36 176 974, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Lebovič, s.r.o., so sídlom v Bratislave - Ružinov, Tomášikova 10/B, IČO: 50 289 934, o zaplatenie 80.933,94 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/260/2014-510 zo dňa 10. septembra 2019

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch č. II. a III. a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Súd p r i p ú š ť a zmenu žaloby - jej rozšírenie, o sumu 1.650,95 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 82.584,89 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 27.540,88 eur od 28.12.2013 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 35.848,47 eur od 28.05.2014 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 4.188,02 eur od 23.01.2015 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 1.660,24 eur od 06.05.2015 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 2.521,90 eur od 17.02.2016 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 826,80 eur od 01.07.2016 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 4.139,63 eur od 13.07.2017 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 4.208,00 eur od 28.12.2018 do zaplatenia, 8,00 % ročne zo sumy 1.650,95 eur od 04.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

II. Súd z a v ä z u j e žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 82.584,89 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 27.540,88 eur od 28.12.2013 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 35.848,47 eur od 28.05.2014 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 4.188,02 eur od 23.01.2015 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 1.660,24 eur od 06.05.2015 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 2.521,90 eur od 17.02.2016 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 826,80 eur od 01.07.2016 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 4.139,63 eur od 13.07.2017 do zaplatenia, 8 % ročne zo sumy 4.208,00 eur od 28.12.2018 do zaplatenia, 8,00 % ročne zo sumy 1.650,95 eur od 04.01.2019 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 % .

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 27.540,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 27.540,88 eur od

28.12.2013 do zaplattenia, ako aj náhrady trov konania, titulom náhrady škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „citovaný zákon“).

3. Žalobca je právnická osoba zriadená v zmysle predtým citovaného zákonného ustanovenia a žalovaný je právnická osoba zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I, Odd s.r.o., vložka č. XXXX/X ako držiteľ motorového vozidla IVECO, EČV: H., ktorého prevádzkou bola spôsobená ujma na zdraví, nakoľko dňa 28.8.2010 bola predmetným motorovým vozidlom spôsobená ujma na zdraví poškodenému D. W., H.. Predmetné vozidlo v uvedený deň nehody nemalo uzatvorené povinné zmluvné poistenie proti zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 3 ods. 1 citovaného zákona a preto žalobcovi v zmysle ust. § 24 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona vznikla povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorú aj žalobca poskytol dňa 25.11.2013 poškodenému ako poistné plnenie v celkovej výške 27.540,88 eur (škoda na zdraví - výdaje + bolestné). Vyplatením náhrady škody poškodenému tak prešlo právo vymáhať vyplatenú náhradu škody voči zodpovednému subjektu (žalovaný) na žalobcu, pričom ide o zákonný prechod práva podľa § 524 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý má oporu v ust. § 24 ods. 7 citovaného zákona. Toto právo si žalobca uplatnil mimosúdne listom zo dňa 27.11.2013 voči žalovanému, za ktorého plnila to, čo podľa zákona mal plniť on poškodenému s tým, že žalovaný pohľadávku žalobcu do dnešného dňa neuhradil, aj keď zaplattenie poskytnutého poistného plnenia požadoval do 27.12.2013.

4. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, po pripustení zmien žaloby uznesením, nakoľko celková suma, ktorú doposiaľ vyplatil žalobca poškodenému z titulu poistnej udalosti predstavuje výšku 82.584,89 eur, súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 139 CSP a § 140 ods. 1 CSP, keďže pripustil zmenu petitu žaloby, následne podľa ust. § 3 ods. 1, ods. 3, § 4 ods. 1, 2, ods. 3, § 24 ods. 2, ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 524 OZ, § 119 ods. 1, § 517 ods. 2 OZ, § 120 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

5. Z predložených listinných dôkazov, čo napokon ani nebolo medzi stranami sporné vyplynulo, že od 20.08.2010 do 24.11.2010 bol ako držiteľ predmetného motorového vozidla značky IVECO EUROSTAR, EČV: H. XXXBF v evidencii Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát Prešov, vedený žalovaný. Konkretizovaným motorovým vozidlom bola dňa 28.08.2010 v dôsledku dopravnej nehody spôsobená ujma na zdraví poškodenej občianky Poľskej republiky D. W., na území Poľskej republiky, ktorej bola Rozsudkom Poľskej republiky zo dňa 30.09.2013 priznaná náhrada škody vo výške 66.721,55 PLN, vrátane invalidného dôchodku vyplácaného mesačne vo výške 1.000,00 PLN, ktorú sumu poškodenej poukazovala Poľská kancelária poisťovateľov a ktorej viacerými úhradami kompenzoval túto sumu žalobca, keďže k motorovému vozidlu nebolo k dátumu spôsobenia škody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by v čase poistnej udalosti nebol vlastníkom predmetného vozidla žalovaný, keďže žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o prevode vozidla a to s odkazom na ust. § 119 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, keďže motorové vozidlo odovzdal občanovi Poľskej republiky J. I. bez vyhotovenia preberacieho protokolu, pričom v prospech žalovaného nesvedčí ani úhrada faktúry nemeckým kupujúcim, až dňa 14.9.2010 a vyradenie motorového vozidla z centrálnej evidencie vozidiel až ku dňu 20.11.2010, s avízom prevodu držby vozidla a keďže v tomto smere žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, tak žalovaný mal v čase poistnej udalosti postavenie držiteľa osobného motorového vozidla vyplývajúce zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách i zo zákona o povinnom zmluvnom poistení, pričom aktívna vecná legitímácia v spore nie je sporná, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný nemal v čase dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Žalobca poškodenej prostredníctvom Poľskej kancelárie poisťovateľov zaplattenú finančnú čiastku aj uhradil z garančného fondu, čím došlo k zákonnej cesii podľa § 524 OZ s odkazom na ust. § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., kedy žalobca má právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa ods. 2 písm. b/ cit. zákona na náhradu toho, čo za neho plnil. Nakoľko žalobcovi vzniklo právo postihu proti žalovanému dňom, kedy refundoval poskytnuté plnenie poškodenej prostredníctvom Poľskej kancelárie poisťovateľov, žalobe súd prvej inštancie vyhovel a

zaviazal žalovaného k úhrade dlžnej sumy pozostávajúcej z náhrady škody a kompenzácie invalidného dôchodku, ktorý je vyplácaný poškodenej osobe v zmysle právoplatného rozhodnutia - rozsudku Poľskej republiky Poľskou kanceláriou poisťovateľov, tak ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku s priznaním aj príslušných úrokov z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ.

7. Súd prvej inštancie nepripustil vykonanie dôkazu navrhovaného žalovaným na pojednávaní konanom dňa 10.9.2019 a to výsluchu nemeckého kupujúceho dožiadaným súdom, keďže by to malo za následok odročenie pojednávania a vykonanie ďalších zdĺhavých úkonov súdu s odkazom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 s odkazom na § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z plného úspechu žalobcu v tomto konaní.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný a to proti vyhovujúcej časti žaloby v spojení s výrokom o náhrade trov konania, ktoré navrhoval zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čím dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

10. Ako prvé žalovaný poukazoval na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore, k čomu navrhoval aj vykonanie dôkazov vo svojom podaní zo dňa 3.5.2017, kedy navrhoval vypočuť J. I. a kupujúceho J. I., čo opätovne predniesol na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 22.5.2017, k posúdeniu vlastníckeho práva žalovaného k vozidlu ku dňu vzniku ujmy, od ktorej sa odvíja aj prípadná zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Súd prvej inštancie ale vykonala iba výsluch svedka J. I., pričom k výsluchu svedka J. I. ani nepristúpil a keďže žalovaný dvakrát navrhoval vypočutie svedka J. I. a to v písomnom podaní zo dňa 3.5.2017, ako aj na pojednávaní dňa 22.5.2017, následne už len uviedol, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá. Na pojednávaní konanom dňa 10.9.2019, súd návrh na výsluch svedka J. I. odmietol s odôvodnením, že by to viedlo k odročeniu pojednávania, ako aj opierajúc sa o zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania (viď bod 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a že súd takýto dôkaz mohol navrhnuť už skôr, keďže spor sa vedie od roku 2014, čo ale on aj učinil, čím nie je náležitý procesný postup s odkazom na ust. § 153 CSP a to aj s odkazom na § 470 ods. 2 druhá veta CSP. Nevykonaním tohto navrhovaného dôkazu preto súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a to, že v čase poistnej udalosti bol vlastníkom predmetného vozidla žalovaný, keďže žalovaný tvrdil, že pred vznikom poistnej udalosti došlo k predaju predmetného motorového vozidla na základe ústnej kúpnej zmluvy nemeckému kupujúcemu s tým, že z výpovede svedka I. vyplýva prevod motorového vozidla, keďže vo svojej výpovedi aj uviedol, že predávajúci mu odovzdal dokumenty od auta spolu s poistením PZP, pričom obchodný partner tohto predávajúceho z Rožňavy je jeho známy z Nemecka a J. I. nakupoval dosť veľa áut od predajcu zo Slovenska. Taktiež tvrdenie o existencii kúpnej zmluvy medzi žalovaným a kupujúcim J. I. uviedol svedok nezávisle od žalovaného. Preto sa v spore treba riadiť kolíznou normou upravenou v § 10 ods. 2 písm. a/ zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom s miestom sídla predávajúceho s odkazom na § 443 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), podľa ktorého kupujúci nadobúda vlastnícke právo k tovaru len, čo je mu dodaný tovar odovzdaný s tým, že žalovaný vozidlo odovzdal kupujúcemu dňa 26.8.2010 prostredníctvom J. I., ktorý vystupoval ako osoba určená kupujúcim na prevzatie motorového vozidla. K prevodu vlastníckeho práva na kupujúceho tak prišlo dňa 26.8.2010, čím preukázal prevod vlastníckeho práva na kupujúceho v čase pred vznikom ujmy. Apeloval na to, že evidencia vozidiel má vo vzťahu k vzniku vlastníckeho práva k motorovému vozidlu iba evidenčný charakter. Vlastnícke právo k motorovému vozidlu sa nenadobúda na základe zápisu v evidencii vozidiel, teda zákon nespája zo zápisom v tomto registri vecno-právne účinky kúpnej zmluvy, keďže zápis v evidencii má administratívny charakter a preto zápis v evidencii vozidiel len predstavuje nepriamy dôkaz o vlastníctve vozidla.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie je vecne správne a preto ho navrhoval potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že v spore nie sú naplnené uplatnené odvolacie dôvody, keďže žalobca na základe predložených dôkazných prostriedkov uniesol dôkazné bremeno o dôvodnosti podaného nároku. Žalovaný si svoju dôkaznú povinnosť unesenia dôkazného bremena v spore neuniesol, tak ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie v bodoch 32. a 33. napadnutého rozsudku s poukazom na ust. § 153 ods. 1 až 3 CSP,

keďže žalovaný oznámil, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá, na výzvu súdu zo dňa 31.5.2019 a preto aj súd prvej inštancie neprípustil vykonanie ďalšieho dôkazu navrhovaného žalovaným na pojednávaní dňa 10.9.2019 a to výsluch nemeckého kupujúceho J. I. dožiadaným súdom, keďže s odkazom na ust. § 197 ods. 1 CSP mal žalovaný zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní sám, čo ale nevykonal. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28.8.2017 k povinnosti súdu uloženej na pojednávaní dňa 22.5.2017 k skutočnosti vykonania výsluchu svedka J. I. dožiadaným súdom uviedol, že nevie zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní, o tom zmienka nie je, pričom v podaní zo dňa 28.8.2017 neuviedol, že trvá na výsluchu svedka J. I.. Žalovaný mal podľa § 197 ods. 2 CSP navrhnúť predvolať svedka, ale na výzvu súdu zo dňa 31.5.2019 nereagoval, pričom neprináleží ani vzhľadom na daný prípad postup podľa § 470 ods. 2 druhá veta CSP s apelom na to, že súd prvej inštancie nemá povinnosť z vlastnej iniciatívy zabezpečovať účasť svedka navrhnutého stranou sporu na pojednávaní, ale až potom, čo strana oznámi súdu, že nie je schopná účasť navrhnutého svedka na pojednávaní zabezpečiť s tým, že žalovaný mal dostatok času od pojednávania dňa 22.5.2017 do výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 31.5.2019 oznámiť konajúcemu súdu, že trvá na výsluchu svedka J. I. dožiadaným súdom, nakoľko jeho účasť na pojednávaní na konajúcom súde nevie zabezpečiť, keďže v podaní zo dňa 9.7.2017 oznámil, že na výsluchu svedka J. I. naďalej trvá cestou dožiadaného súdu, pričom čo sa týka tohto svedka, žalovaný zákonným spôsobom takto nekonal. Keďže žalovaný nedisponuje kúpnu zmluvou a vozidlo odovzdal J. I. bez preberacieho protokolu, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov tak správne dospel k záveru, že v čase poistnej udalosti bol vlastníkom predmetného vozidla žalovaný, keďže výsluchom svedka J. I. nebol preukázaný opak. Ak žalovaný poukazuje v konaní na to, že svoje vozidlo predal na základe ústnej kúpnej zmluvy zo dňa 26.8.2010 kupujúcemu J. I. prostredníctvom J. I. (ktorý aj spôsobil dopravnú nehodu) a tým by mal byť zbavený zodpovednosti ako prevádzkovateľ vozidla, tak podľa názoru žalobcu, svedok uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom pri svojom výsluchu nepotvrdil. Svedok uviedol, že nemal možnosť sa oboznámiť s konkrétnou zmluvou a nepozná ani jej časti. Odvoz vozidla do Nemecka absolvoval svedok iba na základe priateľskej služby a preto ide o nepriameho svedka a skutočnosť, že J. I. podniká v oblasti kúpy a predaja vozidiel neznamená tú skutočnosť, že práve vozidlo Iveco, EČV: H. XXX T. bolo pred dopravnou nehodou predmetom predaja a došlo tak k zmene osoby prevádzkovateľa vozidla. Žalobca zastával názor, že žalovaný sám potvrdil svoje vlastníctvo k predmetnému vozidlu v čase dopravnej nehody, pretože odovzdal kľúče od vozidla spolu s vozidlom J. I. na jazdu, ktorý zároveň vozidlom spôsobil škodu a to s poukazom aj na citované zákonné ustanovenia, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 16.10.2018 sp.zn. III. ÚS 395/2018. Konštatoval, že je ťažko uveriteľné, aby žalovaný odovzdal vozidlo tretiemu subjektu dňa 26.8.2010 bez odovzdávacieho a preberacieho protokolu a zaplattenia kúpnej ceny. Preto žalovaný žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že by nárok žalobcu uplatnený žalobou, nemal byť proti nemu dôvodný.

12. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval v plnom rozsahu na podanom odvolaní. Uviedol, že výsluch svedka J. I. navrhol podaním zo dňa 3.5.2017, označenom ako replika k vyjadreniu žalobcu a následne na pojednávaní konanom dňa 22.5.2017, pričom na samotnom pojednávaní aj uviedol, že nebude schopný zabezpečiť prítomnosť daného svedka, nakoľko tento s ním napriek jeho snahe nekomunikuje o čom má svedčiť aj zvukový záznam z pojednávania zo dňa 22.5.2017 a preto súd mal vykonať dôkaz výsluchom svedka J. I., nar. X.X.XXXX, podnikajúceho pod obchodným menom SA-Truckcenter-Dortmund Inh. Sadig Ali e.Kfm s miestom podnikania Franziusstr. 133- 44147 Dortmund - Nemecká spolková republika, dávajúc do pozornosti aj výpoveď konateľa žalovaného R. C. o zaužívanej obchodnej zvyklosti, že kupujúci pravidelne navštevoval žalovaného, pričom pri týchto obchodných návštevách si vybral z ponuky vozidiel, ktoré mal žalovaný k dispozícii. Pri tejto príležitosti ponechal žalovanému dohodnutú sumu peňazí, spravidla okolo 30.000,- eur a následne v krátkom čase poslal osoby - vodičov, aby tieto vozidlá prevzali. V tomto prípade kupujúci zaplatil kúpnu cenu sa už dodané vozidlo dodatočne pri opätovnej návšteve. Preto príjmový pokladničný doklad, ktorý je súčasťou spisu bol vystavený na úhradu kúpnej ceny za 8 dodaných motorových vozidiel. Aj svedok J. I. potvrdil, že opakovane bol pre svojho známeho J. I. vyzdvihnúť u žalovaného motorové vozidlá. V konkrétnom prípade prevzal vodič J. I. vozidlo dňa 26.8.2010 kedy bola vystavená aj faktúra na zaplattenie kúpnej ceny. Žalovaný nevie, prečo bol vodič J. I., 28.8.2010 ešte v Poľsku, nakoľko na základe predaja vozidla kupujúcemu, ho táto skutočnosť ani nemala prečo zaujímať. Odovzdaním vozidla osobe, ktorá konala v mene kupujúceho, žalovaný splnil svoju povinnosť z kúpnej zmluvy a ďalej bolo vecou kupujúceho ako so svojím majetkom naloží.

13. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného sa nestotožnil s vyjadrením žalovaného a s apelom na svoje predchádzajúce vyjadrenia mal za to, že ani výsluch svedka J. I. nepreukazuje skutočnosť, že pred dopravnou nehodou došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu zo žalovaného na subjekt J. I. a to hodnoverným spôsobom, pričom žalovaný v podaní zo dňa 28.8.2017 žiadnym spôsobom nenavrhol konajúcemu súdu, aby vykonal výsluch svedka J. I. dožiadaným súdom a to s uvedením jeho iniciál, a pričom mu nič nebránilo, aby sám zabezpečil výsluch svedka v zmysle § 197 ods. 1 CSP s odkazom na ods. 2 CSP tak ako navrhol predvolať svedka J. I. vo vyjadrení zo dňa 28.8.2017 a preto navrhovala rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

14. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu už nezaujal stanovisko.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaného ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 ods. 1,2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP, týkajúce sa údajného nevykonania navrhnutého dôkazu výsluchom svedka J. I., dôsledkom čoho dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP znamená vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

19. Odvolací súd konštatuje naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov v kontexte ich vzájomnej súvislosti a ako prvoradáde poukazuje na nevykonanie výsluchu svedka, ktorého žalovaný navrhoval vypočuť v podaní zo dňa 3.5.2017 (č.l. 187), kde svedok aj presne označil, čo opätovne predniesol aj na pojednávaní, ktoré sa vo veci uskutočnilo na súde prvej inštancie dňa 22.5.2017 (č.l. 216), t.j. už v čase účinnosti Civilného sporového poriadku a preto možno súhlasiť s odvolacou námietkou žalovaného, že na výzvu súdu na pojednávaní konanom dňa 10.9.2019 zmätočne uviedol, že ďalšie dôkazy vo veci nenavrhuje, so zreteľom na už skôr učenú procesnú obranu žalovaného v znení navrhnutého výsluchu svedka J. I..

20. Preto súd prvej inštancie predčasne dospel k záveru, že vykonanie ďalšieho dôkazu navrhovaného žalovaným na pojednávaní konanom 10.9.2019 výsluchom nemeckého kupujúceho dožiadaným súdom by malo za následok odročenie pojednávania a vykonanie ďalších zdĺhavých úkonov súdu, kedy s ohľadom na to, že predmetné konanie prebieha už od roku 2014, pričom žalovaný takýto prostriedok

procesnej obrany mohol uplatniť podstatne skôr a to najmä so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (viď bod 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, nezodpovedá zásadám spravodlivého konania a je naplnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Odvolací súd uvádza, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnením takého procesného postupu súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré jej zákon priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov, a keďže odôvodnenie nevykonania navrhnutého dôkazu v znení bodu 33 je zmätočné, nejasné, ako aj neurčité, tak zodpovedá aj naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci spočívajúce aj v nepreskúmateľnosti odôvodnenia nevykonania navrhnutého dôkazu výsluchom svedka J. I. a to s poukazom na to, že žalovaný tento dôkaz navrhol vykonať už vo svojom podaní zo dňa 3.5.2017 ako aj na pojednávaní dňa 22.5.2017, pred súdom prvej inštancie, pričom svedka konkretizoval, na čo súd prvej inštancie nebral zreteľ a s uvedenou skutočnosťou sa vôbec v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal a to aj so zreteľom na neodôvodnenie nevykonania výsluchu tohto navrhnutého svedka, ako relevantného dôkazu v zmysle § 220 ods. 2 CSP, pričom sudcovská koncentrácia konania v zmysle § 153 CSP, podlieha zákonnej koncentrácii konania, danej do doby vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, s poukazom aj na to, že už v podanom odpore žalovaný namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v spore.

22. Keďže v každom štádiu konania je relevantnou skutočnosťou dôsledné preskúmavanie vecnej legitímácie strán sporu, t.j. aj pasívnej legitímácie žalovaného, je odvolací súd toho názoru, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo potrebné dôsledne odôvodniť pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v spore v zmysle § 220 ods. 2 CSP a to aj so zreteľom na nevykonanie navrhnutého dôkazu zo strany žalovaného vo svojom podaní zo dňa 3.5.2017, ako aj na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 22.5.2017.

23. Nakoľko súd prvej inštancie tak nekonal, možno konštatovať v spore predčasné vyhodnotenie skutkového stavu veci so zreteľom na jej právne posúdenie a to čo sa týka správneho ustálenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, čím je v tomto smere náležitá odvolacia námietka žalovaného, že súd zmätočne odôvodnil nevykonanie ním navrhnutého dôkazu výsluchom svedka, zamietnutím jeho návrhu na výsluch svedka J. I., keďže neprihliadol na ním už predtým učený prostriedok procesnej obrany s tým, že ide o relevantný dôkaz, keďže sa týka správneho ustálenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní.

24. Odvolací súd apeluje na to, že princíp rovnosti zbraní predstavuje jednu z črt širšieho ponímania spravodlivého procesu a vyžaduje, aby každá strana mala primeranú možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do zjavnej nevýhody voči oponentovi. Uvedené znamená, že procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane [viď napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Delcourt proti Belgicku z roku 1970].

25. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojho procesného návrhu, ale zároveň zoznámiť sa a vyjadriť sa k všetkým predloženým dôkazom alebo stanoviskám s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Porušenie princípu rovnosti zbraní znamená, že nesprávnym postupom súdu sa jedna strana sporu dostáva do nevýhodnejšieho postavenia ako druhá strana sporu. Dotknutá strana v dôsledku tohto postupu súdu nemá v porovnaní s protistranou možnosť byť pred rozhodnutím súdu oboznámená so všetkými skutočnosťami, ktoré boli podkladom pre samotné rozhodnutie a nemá možnosť ovplyvniť rozhodnutie súdu vyvrátením argumentov, ktoré súdu uviedla protistrana.

26. Obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a vymedzenie predmetu dokazovania má rovnako zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Na to slúži časť konania, ktorá sa nazýva príprava pojednávania, v rámci ktorej súd musí „vytriediť“ skutkové okolnosti tak, aby vedel určiť, ktoré sú relevantné a následne určiť, ktoré z relevantných tvrdení sú medzi stranami sporné a ktoré považuje za nesporné. Postup súdu na základe

uvedených úkonov je pre sporové strany potom predvídateľný a transparentný a umožňuje stranám adekvátne reagovať primeranými prostriedkami procesného útoku a obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov. Uvedené sa primerane vzťahuje aj na predbežné právne posúdenie vecí, ktoré je sudca povinný stranám oznámiť na prvom pojednávaní. Na jeho základe je potom stranám dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať v nadväznosti na prípravu pojednávania. Predbežné právne posúdenie vecí má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Ide teda o zásadný inštitút, ktorého účelom je aj prevencia tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí.

27. Na zabezpečenie prevencie nepredvídateľných súdnych rozhodnutí slúžia viaceré postupy, upravené v CSP. Podľa ust. § 150 ods. 2 CSP môže súd na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia. Podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, upravujúceho postup súdu na pojednávaní, je povinnosťou súdu po úvodných úkonoch a prednesoch strán zaujať stanovisko nielen k tejto otázke, ale aj k otázke, ktoré dôkazy vykoná, ktoré nevykoná a uviesť svoje predbežné právne posúdenie vecí. Podľa ust. § 181 ods. 4 CSP môže súd umožniť stranám dodatočné prednesenie skutkových tvrdení a označenie alebo predloženie dôkazov na ich preukázanie a uložiť im lehotu na splnenie tejto povinnosti.

28. Procesné povinnosti a zodpovednosť strán tvrdiť skutkové okolnosti a navrhovať dôkazy je teda doplnená oprávnením súdu požadovať ďalšie vysvetlenia v prípade, že súdu chýbajú podstatné a rozhodujúce skutočnosti. Pri zisťovaní skutkového deja teda súd nepracuje len so skutkovým materiálom, ktorý mu strany predložia. Samozrejme, súd nesmie vyšetrovať a pátrať po skutkových tvrdeniach a nahrádzať aktivitu a procesnú zodpovednosť strán. Citované zákonné ustanovenia (§ 150 ods. 2, § 181 ods. 4 CSP) však zmierňujú striktnú nastavenú prejednacíu zásadu a znemožňujú stranám, aby pri hľadaní materiálnej pravdy limitovali súd len svojimi tvrdeniami, pokiaľ súd nemá jasno v podstatných a rozhodujúcich skutočnostiach. Súd v rámci týchto oprávnení môže stranám napríklad uviesť, že na preukázanie nimi tvrdených skutkových okolností neuviedol dôkaz a vyzvať stranu na navrhnutie dôkazu, prípadne aj na vyhotovenie dôkazu už stranou sporu navrhnuté.

29. Preto z dôvodu, že súd prvej inštancie tak procesne nekonal, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, ako zrušiť napadnutý rozsudok vo výrokoch pod č. II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a s odkazom na § 391 ods. 1 CSP.

30. Podľa § 391 ods. 2, 3 CSP bude povinnosťou súdu prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia s odkazom na § 220 ods. 2 CSP sa dôsledne vysporiadať s návrhom žalovaného na vykonanie dôkazu výsluchom svedka, v znení jeho podania zo dňa 3.5.2017 ako aj na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 22.5.2017, t.j. svedka J. I., nar. X.X.XXXX, podnikajúceho pod obchodným menom SA-Truckcenter-Dortmund, Inh.Sadiq Ali e.Kfm., s miestom podnikania Franziusstr. 133, 44147 Dortmund, Nemecká spolková republika a to aj v znení vyhodnotenia ďalších navrhnutých dôkazov, z hľadiska sporných a nesporných skutočností, vychádzajúc z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, pričom v prípade nepreukázania sporných skutočností, čo treba ale správne procesne posúdiť a to konkrétne so zreteľom na každý spor, vec správne skutkovo vyhodnotiť, ako aj právne posúdiť, keďže evidencia vozidiel má vo vzťahu k vzniku vlastníckeho práva k motorovému vozidlu iba evidenčný charakter, nakoľko vlastnícke právo k motorovému vozidlu sa nenadobúda na základe zápisu o evidencii vozidiel.

31. Súd prvej inštancie podľa ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci, keďže odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo výrokoch pod číslom II. a III.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).